

[J. O. Krag.]

kettinget, afhænger også af de andre partier, deriblandt de tre nuværende regeringspartier. Vil de tre regeringspartier efter at have forladt regeringsbænkene — hvis valget får det udfald, det tør jeg ikke forudsige — være forhandlingsduelige? Det regner jeg med at de tre partier vil være. Jeg regner med, at de over for et udspil, hvis gang gennem tinget ville blive, som jeg beskrev det for et øjeblik siden, vil lægge VKR-spændetrøjen af sig, gå ind i udvalgsarbejdet og søge frem til saglige løsninger med fast fundament i folketingets sædvanlige forhandlingspraksis. Dermed vil det høje ting igen være sat i centrum af dansk politik. Det vil ikke længere blot være et tomt ekspeditions-kontor, hvor forhandlingerne dårlig nok har kunnet fastholde medlemmernes interesse. Det vil atter være det sted, hvor dansk folkestyre udøves, og det tror jeg egentlig vil være ganske fornuftigt.

Jeg kan svare på, at sådan vil en socialdemokratisk mindretalsregering også bære sig ad, selv om der skulle blive S-SF-flertal. Jeg ved ikke, om man tror på det som en mulighed, og jeg tør ikke selv spå om folketingsvalgets udfald; men også i så fald vil vi forhandle til alle sider. Man skal jo her erindre, at SF har sagt klart fra i alle spørgsmål, der har med markedspolitik at gøre, og markedspolitikken vil selvfølgelig præge en del af lovgivningen. Det er altså det samarbejdende folkestyre, vi vil have, og ikke en ny blokpolitik af nogen art.

Jeg vil gerne slutte af med et par bemærkninger om markedsproblemerne. Jeg synes, statsministeren svarede overordentlig klart og helt tilfredsstillende på hr. Per Hækkerups spørgsmål om, hvad det er for en markedspolitik, regeringen fører. Det var fuldt tilfredsstillende; det var, som jeg havde ventet det. Jeg har her rettet ikke personlig; men politisk kritik mod statsministeren og hans parti; men jeg vil gerne sige, at i markedspolitikken føler jeg, som det også er kommet til udtryk gennem den

radikale ordførers indlæg her i dag, at socialdemokratiet og det radikale venstre står hinanden nær.

Derimod vil jeg advare de andre regeringspartier, for det var alligevel, da vi hørte hr. Enggaards seneste indlæg, som om man ville skabe tvivl om socialdemokratiets markedspolitik. Jeg tror såmænd, også hr. Poul Schlüter gerne vil gøre det. Hvori består den tvivl? Det er jo rigtigt, som hr. Per Hækkerup klart har redegjort for det her fra talerstolen, at vi stiller betingelser for Danmarks medlemskab. Vi agter ikke og kan ikke anbefale nogen at sluge markedsmemberskabet som en færdiglavet ret, man bestiller på en restaurant. Vi stiller betingelser for vort medlemskab vedrørende Englands stilling, vedrørende Norges stilling, vedrørende Sveriges stilling. Men det er da de samme betingelser, som hr. Enggaard går hundrede procent ind for, og som hr. Poul Schlüter går hundrede procent ind for, for ellers er der noget galt, så er der noget alvorligt galt. Vi har stillet andre forhold op, som vi mente det var af væsentlig interesse at få belyst. Vi vil være sikre på, at vi fortsat har veto i væsentlige spørgsmåls afgørelse. Vi vil heller ikke fremover være undergivet en Bruxelleskommissions eller et Bruxellesministerråds flertalsafgørelser. Bl. a. derigennem vil vi fastholde vor selvstændighed til fastlæggelse af dansk skattepolitik, dansk socialpolitik, dansk boligpolitik, dansk fordelingspolitik. Ja men hvorfor kaste nogen skygge af mistanke hen over socialdemokratiet, fordi vi fremhæver disse væsentlige ting? Dem er venstre og konservative jo hundrede procent enige med os i. Hvis de ikke er det, er der noget galt, ikke med os, men med venstre og konservative.

Så vil jeg gerne føje til, at det, socialdemokratiet i den forbindelse så stærkt har fremhævet at man kan være helt forvisset om, er det, der afspejler, hvad det store flertal i den danske befolkning tænker og føler i forbindelse med forhandlingerne om Danmarks medlemskab af fællesmarkedet.